

Δικ: 14-2-2013

Δημοσίευση: 18-7-11
Διάδικη 27-6-11
Ναι Σημειωθεί

Κατά

 4478

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Φέρεται νόμιμα προς συζήτηση η από 23.3.2012 (αριθμ. καταθ. 2513/2012) έφεση της ηττηθείσας ενάγουσας κατά της υπ'αριθμ. 2204/2011 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών εκδοθείσας αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία, η οποία έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και εμπρόθεσμα, εφόσον από τα έγγραφα της δικογραφίας δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης (άρθ. 495 παρ. 1, 2, 498, 511, 513 παρ. 1β, 516 παρ.1, 517 και 518 παρ.1 και 2 ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατά την ίδια διαδικασία ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθ. 533 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Στην από 10.11.2008 (αρ. εκθ. κατ. 206083/10450/2008) αγωγή της η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα εξέθετε ότι με την από 27.7.1998 έγγραφη σύμβαση, που συνήψε με τον πρώτο εναγόμενο – εφεσίβλητο, διάρκειας πέντε ετών, συμφωνήθηκε η έκδοση σε βιβλίο και εμπορία από την ατομική εκδοτική επιχείρηση του τελευταίου (Εκδόσεις) του έργου της ενάγουσας με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας αυτής στα κείμενα και στην επιλογή του φωτογραφικού υλικού, με τίτλο

», με έξοδα του εκδότη σε 2000 αντίτυπα και με ανατύπωση, με καταβολή στη συγγραφέα για συγγραφικά δικαιώματα ποσοστού 15% επί της τιμής λιανικής πώλησης και για τυχόν ανατυπώσεις, με ετήσια εκκαθάριση των πωλήσεων στις 28 Φεβρουαρίου κάθε έτους και πληρωμή εντός 30 ημερών από την εκκαθάριση. Ότι στη σύμβαση ορίσθηκε επίσης πως μετά την εξάντληση των αντιτύπων της πρώτης έκδοσης και κάθε μεταγενέστερης ο εκδότης έχει το δικαίωμα και την υποχρέωση να ανατυπώσει το βιβλίο εντός δώδεκα μηνών το αργότερο ενημερώνοντας

σχετικά τη συγγραφέα με πρόσθετο δικαίωμα του εκδότη και μετά τη λήξη της σύμβασης να διαθέτει στην αγορά τα απούλητα μέχρι τότε αντίτυπα μέχρις εξαντλήσεως του αποθέματος του. Ότι, όπως διαπίστωσε, ο πρώτος εναγόμενος και η δεύτερη εναγομένη, ανώνυμη εταιρία, στην οποία μετετράπη το έτος 2005 η ατομική επιχείρηση του πρώτου εναγομένου, προέβησαν από κοινού, χωρίς να την ενημερώσουν, σε δύο επιπλέον ανατυπώσεις του βιβλίου των 2000 αντιτύπων εκάστης και έχουν πωλήσει 3370 αντίτυπα χωρίς να της έχουν καταβάλει συγγραφικά δικαιώματα προσβάλλοντας με τον τρόπο αυτό παράνομα και υπαίτια το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας (περιουσιακό και ηθικό) επί του άνω έργου της. Ζήτησε, κατόπιν αυτών, α) να αναγνωρισθεί ότι είναι αποκλειστική δικαιούχος των πνευματικών δικαιωμάτων του άνω έργου, β) να απαγορευθεί στους εναγόμενους η αναπαραγωγή, κυκλοφορία και διαθεση του βιβλίου χωρίς την άδεια της με απειλή χρηματικής ποινής 3000 ευρώ και προσωπικής κράτησης για κάθε μελλοντική προσβολή, γ) να αναγνωριστεί η υποχρέωση των εναγομένων, η δεύτερη αυτών ειδικότερα ως καθολική διάδοχος της ατομικής επιχείρησης του πρώτου με νόμιμο εκπρόσωπο τον τελευταίο, να της καταβάλουν νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, μετά από μετατροπή του καταψηφιστικού αιτήματος σε αναγνωριστικό, 101.100 ευρώ ως αποζημίωση για την αδικοπρακτική συμπεριφορά τους, που ανέρχεται στο τετραπλάσιο της συμβατικής αμοιβής της, ποσοστού 15%, για τα 3.370 παρανόμως πωληθέντα αντίτυπα με λιανική τιμή 50 ευρώ έκαστο, καθώς και ποσό 30.000 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη από την τελεσθείσα εις βάρος της αδικοπραξία, δ) να διαταχθεί η δημοσίευση της απόφασης με δαπάνη των εναγομένων σε δύο ημερήσιες πολιτικές εφημερίδες και ε) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι ή οποιοσδήποτε τρίτος κατέχει το ψηφιακό αρχείο ή αρχείο εκτύπωσης των κειμένων και των φωτογραφιών που περιέχονται στο βιβλίο σε υψηλή ανάλυση να της τα παραδώσουν και να απαγορευτεί η οποιαδήποτε χρήση των αρχείων αυτών με απειλή χρηματικής ποινής για κάθε παραβίαση της σχετικής διάταξης της απόφασης. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την προσβαλλόμενη απόφαση, αφού έκρινε αόριστη την αγωγή κατά το μέρος που στρέφεται κατά της δεύτερης εναγομένης εταιρίας καθώς και ως προς το ύψος της αιτούμενης από τον πρώτο εναγόμενο αποζημίωσης για το πλέον του διπλάσιου της

αμοιβής της ενάγουσας ποσό και ως μη νόμιμη ως προς το υπό στοιχ. ε' αίτημα, απέρριψε την αγωγή, κατά τα λοιπά, ως αβάσιμη κατ' ουσίαν. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η ενάγουσα, με την κρινόμενη έφεση, για κακή εκτίμηση των αποδείξεων και εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και ζητεί την εξαφάνιση της, προκειμένου να γίνει δεκτή η αγωγή της.

Σύμφωνα με την ισχύουσα στο χώρο του εμπορικού δικαίου έννοια της μετατροπής, της μεταβολής δηλαδή της νομικής μορφής της εταιρίας, η μεταβολή εταιρικού τύπου με μετατροπή αναγνωρίζεται μόνο σε ορισμένες περιπτώσεις, οι οποίες είτε ορίζονται ρητά στο νόμο είτε γίνονται γενικά αποδεκτές στη θεωρία και νομολογία (βλ. άρθρα 51, 53 του ν. 3190/1955, 66, 67 του ν. 2190/1920 και 16 του ν. 1667/1986). Απαραίτητο εννοιολογικό στοιχείο της μετατροπής είναι η νομική προσωπικότητα της μετατρεπόμενης εταιρίας. Έτσι, δεν είναι νοητή η μετατροπή εταιρίας χωρίς νομική προσωπικότητα, όπως είναι π.χ. κατά κανόνα η αστική εταιρία των άρθρων 741 επ. ΑΚ, η αφανής εταιρία σε (άλλη) εταιρία με νομική προσωπικότητα. Στις περιπτώσεις αυτές δεν πρόκειται για μετατροπή, αλλά για ίδρυση νέας εταιρίας. Κατά μείζονα λοιπόν λόγο δεν νοείται μετατροπή ατομικής επιχείρησης σε εταιρία οποιασδήποτε μορφής, αλλά πρόκειται στην περίπτωση αυτή για ίδρυση νέας εταιρίας. Η σύσταση νέας εταιρίας από μετατροπή ατομικής επιχείρησης δεν προβλέπεται από τις διατάξεις του εμπορικού δικαίου, αλλά μόνο από ειδικούς νόμους όπως οι αναπτυξιακοί (Ν.Δ. 1297/1972, Ν. 2166/1993). Το νομικό αυτό καθεστώς δεν διαφοροποιείται από τους φορολογικούς της συγχωνεύσεως ή μετατροπής νόμους, οι οποίοι υπάγουν στο πεδίο εφαρμογής τους την περίπτωση "συγχωνεύσεως ή μετατροπής επιχειρήσεων οιασδήποτε μορφής" σε ανώνυμη εταιρία, εταιρία περιορισμένης ευθύνης κ.λπ., γιατί οι νόμοι αυτοί θέτουν μόνο φορολογικά κίνητρα για τη διευκόλυνση των συγχωνεύσεων και μετατροπών και δεν τροποποιούν, τουλάχιστον ως προς το ζήτημα αυτό, ισχύουσες διατάξεις του εταιρικού δικαίου. Συνεπώς, στην περίπτωση αυτή δεν μπορεί να γίνει λόγος για τη συνέχιση της αυτής νομικής προσωπικότητας και δεν δημιουργείται σχέση οιονεί καθολικής διαδοχής μεταξύ της ατομικής επιχείρησης και της νέας εταιρίας, μία τέτοια δε σχέση δεν είναι δυνατόν να ιδρυθεί δια συμβάσεως, παρά μόνο στις περιπτώσεις που προβλέπονται από

τον νόμο ούτε επιτρέπεται ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 67 του ν. 2190/1920 (πρβλ. ΣτΕ 1822/2010 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 1953/2008 ΕπισκΕμπΔ 2008.1219, ΕφΘεσ 3121/2006 ΕπισκΕμπΔ 2007.749, ΕφΑΘ 2268/2005 Ελ.Δ/νη 47. 256). Στην προκειμένη περίπτωση η αγωγή της ενάγουσας, στρεφόμενης αφενός κατά του πρώτου εναγομένου, ως αντισυμβαλλομένου της στην εκδοτική σύμβαση και ασκούντος κατά τη σύναψη αυτής ατομική επιχείρηση, αφετέρου και κατά της ανώνυμης εταιρίας που ιδρύθηκε το έτος 2005 κατά μετατροπή, όπως εκθέτει, της ατομικής επιχείρησης του πρώτου, με την οποία (αγωγή) επιδιώκεται η εις ολόκληρον καταβολή του αιτούμενου ποσού από τους εναγόμενους, είναι απορριπτέα ως αόριστη κατά το μέρος που στρέφεται κατά της δεύτερης εναγομένης, διότι δεν προσδιορίζεται με σαφήνεια ο νόμιμος λόγος ευθύνης της εναγομένης αυτής απέναντι της, αφού σε άλλο σημείο της αγωγής της εκθέτει ότι οι εναγόμενοι ενήργησαν από κοινού την παράνομη προσβολή των πνευματικών δικαιωμάτων της, ενώ σε άλλο σημείο της αγωγής ότι η εναγομένη εταιρία ευθύνεται ως καθολική διάδοχος της ατομικής επιχείρησης του πρώτου εναγομένου λόγω της γενομένης μετατροπής μετά τη λήξη ισχύος της σύμβασης του με την ενάγουσα. Εάν συντρέχει η δεύτερη περίπτωση, η ανώνυμη εταιρία δεν νομιμοποιείται παθητικά, εφόσον, όπως προεκτέθηκε, δεν πρόκειται για καθολική διαδοχή μεταξύ της ατομικής επιχείρησης και της ανώνυμης εταιρίας αλλά για ίδρυση νέας εταιρίας, ούτε εκτίθεται ότι έλαβε χώρα τυχόν συμβατική περιουσιακή μεταβίβαση των στοιχείων της ατομικής επιχείρησης στη συσταθείσα ανώνυμη εταιρία και ανάληψη χρεών, μεταξύ των οποίων και του επίδικου, για τη συνδρομή εις ολόκληρον ευθύνης των εναγομένων. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την εκκαλούμενη απόφαση του απέρριψε την αγωγή ως προς τη δεύτερη εναγομένη εταιρία ως αόριστη, δεν έσφαλε στην εφαρμογή του νόμου, τα δε αντίθετα υποστηριζόμενα από την εκκαλούσα με τον έβδομο λόγο της έφεσης της κρίνονται απορριπτέα ως αβάσιμα. Περαιτέρω, η αγωγή, κατά το μέρος με το οποίο ζητείται ως αποζημίωση το πέραν του οριζόμενου στο άρθρο 65 παρ.2 ν. 2121/1993 ελάχιστου ύψους του διπλασίου της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής, ως προς το οποίο είναι ορισμένη, μέχρι του τετραπλάσιου αυτής, είναι απορριπτέα ως αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως, εφόσον δεν γίνεται επίκληση πραγματικών περιστάσεων που δικαιολογούν το ύψος στο τετραπλάσιο της αμοιβής, που

να στοιχειοθετούν περιουσιακή ζημία αντίστοιχου ύψους της ενάγουσας, τα δε επικαλούμενα από την τελευταία περιστατικά συνδέονται αποκλειστικά με το βαθμό του πταίσματος του πρώτου εναγομένου και λαμβάνονται υπόψη για τον προσδιορισμό του ύψους της αιτούμενης χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης και όχι του ύψους της αποζημίωσης. Όσον αφορά δε, ειδικότερα, τα εκτιθέμενα σε σχέση με την απώλεια δυνατότητας να καταλήξει η ενάγουσα σε συμφωνία με το Ίδρυμα Ελληνικού Πολιτισμού για τη νέα έκδοση του βιβλίου της, η αναφορά είναι πλήρως αόριστη και δεν θεμελιώνει επαρκώς το σχετικό ισχυρισμό. Κατά συνέπεια, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την εκκαλούμενη απόφαση του απέρριψε την αγωγή ως προς το αίτημα της αποζημίωσης, κατά το μέρος που υπερβαίνει το διπλάσιο της αιτούμενης συμβατικής αμοιβής, ως αόριστη, δεν έσφαλε στην εφαρμογή του νόμου, τα δε αντίθετα υποστηριζόμενα από την εκκαλούσα με τον πέμπτο λόγο της έφεσης της κρίνονται απορριπτέα ως αβάσιμα.

Κατά τις διατάξεις του ν. 2121/1993 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας, συγγενικών δικαιωμάτων και πολιτιστικών θεμάτων", οι πνευματικοί δημιουργοί με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σε αυτό πνευματική ιδιοκτησία που περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό ιδίως την εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει, μεταξύ άλλων, την εγγραφή και την αναπαραγωγή του έργου με κάθε μέσο και τη θέση σε κυκλοφορία του πρωτότυπου ή αντιτύπων του έργου με μεταβίβαση της κυριότητας (άρθρο 3 παρ.1). Το ηθικό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό τις εξουσίες, μεταξύ άλλων, της απόφασης για το χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο κατά τους οποίους το έργο θα γίνει προσιτό στο κοινό (εξουσία δημοσίευσης) και της αναγνώρισης της πατρότητας του πάνω στο έργο, είναι δε ανεξάρτητο από το περιουσιακό δικαίωμα και παραμένει στο δημιουργό ακόμη και μετά τη μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος (άρθρο 4 παρ.1 και 3). Η εξουσία δημοσίευσης, ειδικότερα, είναι διαρκής και η πρώτη άσκηση αυτής δεν επιφέρει και την ανάλωση της. Ο δημιουργός διατηρεί πάντοτε την εξουσία να αποφασίζει για κάθε συγκεκριμένο τρόπο και μορφή δημοσίευσης

ακόμη και μετά την πρώτη άδεια για την παρουσία του έργου στο κοινό. Σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ο δημιουργός μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της στο μέλλον, ενώ όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία άλλου, υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά το νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος (άρθρο 65 §§1, 2). Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι προσβολή των απόλυτων και αποκλειστικών δικαιωμάτων (περιουσιακού και ηθικού) της πνευματικής ιδιοκτησίας του δημιουργού πάνω στο έργο, αποτελεί κάθε πράξη που έχει ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και το περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον η πράξη δεν γίνεται από το δικαιούχο ή με τη συναίνεση του. Η επέμβαση δε αυτή συνιστά πράξη παράνομη και παρέχει το δικαίωμα στο δημιουργό να ζητήσει αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης, εφόσον υπάρχει υπαιτιότητα εκείνου που προσέβαλε το δικαίωμα σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 914 και 932 Α.Κ. Η μεταβίβαση περιουσιακών εξουσιών με αποκλειστική άδεια ή σύμβαση εκμετάλλευσης, η οποία έχει εμπράγματο χαρακτήρα, καθιστά αδύνατη την προσβολή, με την προϋπόθεση ότι η εκμετάλλευση γίνεται μέσα στα όρια της συμφωνηθείσας χρήσης. Έτσι η εκμετάλλευση του έργου για μη συμβατικά προβλεπόμενη χρήση ή η υπέρβασή της συνιστά πρόσβολή του δικαιώματος (πρβλ. ΕφΑθ 4109/2008 Ελ.Δ/νη 2009.582, ΕφΘεσ 1929/2007 Αρμ. 2008.216, ΕφΑθ 6234/2007 Ελ.Δ/νη 2008.589, ΕφΘεσ 3022/2006 ΕπισκΕμπΔ 2007.432, ΕφΑθ 2224/2006 Ελ.Δ/νη 2008.621, ΕφΑθ 7632/2005 ΝοΒ 2006.417, ΕφΑθ 9040/2000 Ελ.Δ/νη 43. 215, Μ. Μαρίνος, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων Ελ.Δ/νη 35. 1441). Περαιτέρω, η συνεισφορά του εκδότη στη δημιουργία του βιβλίου, προκειμένου αυτό να καταστεί προσιτό στο κοινό, συντελείται με τη στοιχειοθεσία, τη σελιδοποίηση, τις διορθώσεις του κειμένου και κάθε άλλη υλική εργασία που είναι τεχνικά αναγκαία για την εκδοτική αναπαραγωγή του βιβλίου, ο δε εκδότης διατηρεί το συγγενικό δικαίωμα επί της συμμετοχής του αυτής (άρθ. 51 ν.2121/1993). Η εκδοτική σύμβαση ρυθμίζεται αποσπασματικά

από το ν. 2121/1993, αλλά επ'αυτής εφαρμόζονται συμπληρωματικά οι γενικές διατάξεις του ενοχικού δικαίου. Στο άρθρο 33 παρ. 5 του ν. 2121/1993 προβλεπεται ότι, στην περίπτωση που η αμοιβή του δημιουργού ορισθεί σε ποσοστό επί της τιμής λιανικής πώλησης, τα αντίτυπα του έργου πρέπει να φέρουν την υπογραφή του εκδότη, εκτός αν συμφωνηθεί άλλος τρόπος ελέγχου. Άλλος τρόπος ελέγχου πλέον είναι και η αρίθμηση των αντιτύπων (πρβλ. Δ. Καλλινίκου Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα σελ. 146). Στην προκειμένη περίπτωση, το αγωγικό αίτημα να υποχρεωθεί ο πρώτος εναγόμενος να αποδώσει στην ενάγουσα το ψηφιακό αρχείο της εκτύπωσης του βιβλίου της των κειμένων και των φωτογραφιών που περιέχονται σε αυτό σε υψηλή ανάλυση (και όχι τα σώματα των φωτογραφιών που του είχε παραδώσει για την έκδοση) με απαγόρευση χρήσης αυτού με απειλή χρηματικής ποινής για κάθε παραβίαση της διάταξης, δεν βρίσκει νόμιμο έρεισμα ως προς το πρώτο σκέλος του, εφόσον ο εκδότης διατηρεί δικαίωμα επ'αυτού που κατασκεύασε για τις ανάγκες της αναπαραγωγής, η δε προστασία της δημιουργού ενάγουσας καλύπτεται ως προς το αίτημα αυτό με το υπό στοιχ. β' αίτημα της αγωγής, που αφορά την απαγόρευση περαιτέρω παραγωγής και διάθεσης αντιτύπων χωρίς την άδεια της ενάγουσας με απειλή χρηματικής ποινής και προσωπικής κράτησης, εφόσον κριθεί ότι υφίσταται προσβολή και επομένως δεν θα υφίσταται δυνατότητα εκ νέου επεξεργασίας του υλικού από τον εναγόμενο. Εξάλλου, όπως εκτίθεται στην αγωγή, ο εναγόμενος εκδότης παρέδωσε ήδη στην ενάγουσα παρόμοιο αρχείο με την κατάρτιση της σύμβασης, σύμφωνα με σχετικό όρο αυτής, η δε ενάγουσα με τις προτάσεις της, τόσο πρωτοδίκως, όσο και στην παρούσα συζήτηση, διευκρίνησε ότι έχει λάβει το ψηφιακό αρχείο, το οποίο ισχυρίζεται ότι είναι χαμηλής ανάλυσης. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που απέρριψε το σχετικό αγωγικό αίτημα, ως μη νόμιμο, δεν έσφαλε στην εφαρμογή του νόμου και τα αντίθετα υποστηριζόμενα με τον έκτο λόγο της έφεσης είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, εκτιμωμένων καθεμίας χωριστά και σε συνδυασμό προς την

άλλη, κατά το λόγο γνώσεως και το βαθμό αξιοπιστίας καθενός, από τις υπ'αριθμ. 4047/2010, 4048/2010 και την υπ'αριθμ. 1528/2013 ένορκες βεβαιώσεις ενώπιον του Ειρηνοδίκη Αθηνών, οι οποίες ελήφθησαν με επιμέλεια του πρώτου εναγομένου- εφεσίβλητου μετά από νομότυπη κλήτευση της ενάγουσας – εκκαλούσας (βλ. την υπ'αριθμ. 11911Δ/6.5.2010 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Ιωάννη Χαβαλέ και την υπ'αριθμ. 3508Γ/11.2.2013 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο), καθώς και

από τα προσκομιζόμενα έγγραφα, των οποίων γίνεται νόμιμη επίκληση είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, λαμβανομένων υπόψη και των διδαγμάτων της κοινής πείρας, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Με την από 27.7.1998 έγγραφη σύμβαση, που συνήψε η ενάγουσα- εκκαλούσα με τον πρώτο εναγόμενο – εφεσίβλητο, ο οποίος κατά το χρόνο εκείνο διατηρούσε ατομική εκδοτική επιχείρηση με τον διακριτικό τίτλο « », συμφωνήθηκε η έκδοση σε βιβλίο και εμπορία από την επιχείρηση του τελευταίου, του έργου της ενάγουσας, με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας αυτής στα κείμενα και στην επιλογή του φωτογραφικού υλικού, με τίτλο «

», για χρονικό διάστημα πέντε ετών από την πρώτη κυκλοφορία του βιβλίου. Η πρώτη έκδοση συμφωνήθηκε να τυπωθεί με έξοδα και επιμέλεια του εκδότη, σε 2000 αντίτυπα. Για συγγραφικά δικαιώματα ο πρώτος εναγόμενος ανέλαβε την υποχρέωση να καταβάλει στην ενάγουσα ποσοστό 15% επί της τιμής λιανικής πώλησης, που θα καθορίζεται από τον εκδότη, για την πρώτη έκδοση και για τυχόν ανατυπώσεις. Η καταβολή θα γίνεται μία φορά το έτος με βάση την εκκαθάριση των πωλήσεων στις 28 Φεβρουαρίου κάθε έτους και πληρωμή εντός 30 ημερών από την εκκαθάριση. Συμφωνήθηκε, επίσης, πως, μετά την εξάντληση των αντιτύπων της πρώτης έκδοσης και κάθε μεταγενέστερης, ο εκδότης έχει το δικαίωμα και την υποχρέωση να ανατυπώσει το βιβλίο, εντός δώδεκα μηνών το αργότερο, ενημερώνοντας σχετικά τη συγγραφέα με πρόσθετο δικαίωμα του εκδότη και μετά τη λήξη της διάρκειας της σύμβασης να διαθέτει στην αγορά τα απούλητα, μέχρι τότε, αντίτυπα μέχρις εξαντλήσεως του αποθέματος του. Ο εκδότης ανέλαβε, ακόμη, την υποχρέωση και παρέδωσε στη συγγραφέα σε τιμή κόστους του εργαστηρίου γραφικών τεχνών , όπου έλαβε

χώρα ψηφιακά η στοιχειοθέτηση, φιλομογράφηση και σελιδοποίηση, ένα αντίγραφο σε ψηφιακό δίσκο (CD) όλων των εικόνων του βιβλίου για χρήση από την ίδια σε διαλέξεις της. Σύμφωνα με τη σύμβαση, θα παραχωρηθούν στη συγγραφέα 30 αντίτυπα του βιβλίου δωρεάν και ο εναγόμενος εκδότης δικαιούται να διαθέσει 100 αντίτυπα δωρεάν «τιμής ένεκεν» σε δημοσιογράφους, κριτικούς και άλλους τρίτους, όπως συνηθίζεται, με σκοπό την προβολή του βιβλίου, για τα οποία δεν οφείλονται στην ενάγουσα συγγραφικά δικαιώματα. Σε εκτέλεση της σύμβασης αυτής, η πρώτη έκδοση του βιβλίου με επιμέλεια του πρώτου εναγομένου ολοκληρώθηκε και κυκλοφόρησε το Δεκέμβριο 1998 με αριθμό έκδοσης 421, ενώ ακολούθησε τον ίδιο μήνα μία ανατύπωση με αριθμό 421β, όπως ανεγράφη και στα εκδοθέντα αντίτυπα, όπου αναφέρεται σε καθεμία περίπτωση η έκδοση σε 2000 αντίτυπα, ορισμένα εκ των οποίων προσκομίσθηκαν κατά τη συζήτηση. Η εκτύπωση έγινε με διτονικές και τετράχρωμες φωτογραφίες στο λιθογραφείο Διονυσ. Δεσποτόπουλου και η βιβλιοδεσία από τα βιβλιοδετεία Θ. Ηλιόπουλου- Π.Ροδόπουλου και Γ.Ηλιόπουλου. Η έκδοση ήταν ιδιαίτερα επιμελημένη, όπως έγινε γενικά δεκτό αλλά και όπως δέχεται και η ίδια η ενάγουσα και στα δικόγραφα της αλλά και στα αποσταλέντα στον εναγόμενο εκδότη εξώδικα, εκτός δε από την παρούσα σύμβαση καταρτίσθηκαν στη συνέχεια συμβάσεις για έκδοση άλλων δύο βιβλίων της ενάγουσας,

(το έτος 2003) και «

» (το έτος 2007). Για την πρώτη έκδοση και την ανατύπωση είχε ενημερωθεί η ενάγουσα, όπως προέβλεπε η σύμβαση, για 2000 αντίτυπα κάθε φορά και συνολικά για 4000 αντίτυπα. Οι πωλήσεις του βιβλίου από την έναρξη της κυκλοφορίας του μέχρι και το έτος 2007 ήταν οι εξής: το έτος 1998 πωλήθηκαν 2.299 αντίτυπα, το έτος 1999 πωλήθηκαν 324 αντίτυπα, το έτος 2000 πωλήθηκαν 155 αντίτυπα, το έτος 2001 πωλήθηκαν 117 αντίτυπα, το έτος 2002 πωλήθηκαν 196 αντίτυπα, το έτος 2003 πωλήθηκαν 83 αντίτυπα, το έτος 2004 πωλήθηκαν 161 αντίτυπα, το έτος 2005 πωλήθηκαν 51 αντίτυπα, το έτος 2006 πωλήθηκαν 27 αντίτυπα και το έτος 2007 πωλήθηκαν 23 αντίτυπα. Συνολικά οι πωλήσεις ανήλθαν σε 3.436 αντίτυπα. Η ενάγουσα, η οποία έχει εισπράξει τα πνευματικά δικαιώματα για τις προαναφερόμενες πωλήσεις, και στην οποία επεστράφησαν τα σώματα των φωτογραφιών που είχαν χρησιμοποιηθεί στην έκδοση του βιβλίου, όπως κατέθεσε στο

ακροατήριο πρωτοδίκως και η μάρτυρας της ενάγουσας, εκτιμώντας ότι το βιβλίο, λόγω του ότι έχαιρε εκτιμήσεως και ευνοϊκών κριτικών σε συνδυασμό με τη χρήση του περιεχόμενου σ'αυτό μέρους του φωτογραφικού υλικού στην κινηματογραφική ταινία του σκηνοθέτη Θεόδωρου Αγγελόπουλου «Το λιβάδι που δακρύζει» το έτος 2004, έπρεπε να είχε περισσότερες πωλήσεις στη διάρκεια των ετών αυτών και συνεπώς θεωρούσε ότι είχαν γίνει επιπλέον ανατυπώσεις, για τις οποίες δεν είχε ενημερωθεί, οχλούσε προφορικά και με εξώδικες επιστολές τον πρώτο εναγόμενο, προκειμένου να πληροφορηθεί τον ακριβή αριθμό των πωλήσεων, όμως ο τελευταίος δεν της παρείχε τις πληροφορίες που ζητούσε παρά μόνο στις 26.5.2008, όταν με εξώδικη απάντηση της ανέφερε τα προαναφερόμενα στοιχεία. Όπως ανέφερε ο πρώτος εναγόμενος στις προτάσεις του κατά τη συζήτηση στογ πρώτο βαθμό και επαναλαμβάνει στις προτάσεις της παρούσας συζήτησης, για την πρώτη έκδοση του βιβλίου παραγγέλθηκε από τον εκδοτικό οίκο ΕΚΔΟΣΕΙΣ στις επιχειρήσεις που ανέλαβαν την εκτύπωση, στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση, βιβλιοδεσία με δαπάνες του ιδίου, η δημιουργία 2500 αντιτύπων, ενώ για την μοναδική ανατύπωση η δημιουργία 2.800 αντιτύπων, εν τέλει δε παρέλαβε 2.150 αντίτυπα για την πρώτη έκδοση και 2.480 αντίτυπα για την ανατύπωση και συνολικά 4.630 αντίτυπα. Και τούτο διότι συνηθίζεται ο αριθμός των βιβλίων κάθε έκδοσης που παραγγέλλεται κάθε φορά από τον εκδοτικό οίκο να είναι μεγαλύτερος από τον προβλεπόμενο στη σύμβαση, ενόψει του ότι, από αστάθμητους παράγοντες κατά τη διαδικασία της εκτύπωσης και σελιδοποίησης των βιβλίων, ορισμένα από τα αντίτυπα καθίστανται ακατάλληλα προς διάθεση στο εμπόριο, ο δε αυξημένος αριθμός σε παραγγελία αποσκοπεί στο να καταστεί δυνατό τα τελικώς παραλαμβανόμενα αντίτυπα να μην είναι λιγότερα από τα συμφωνηθέντα και να μην παραβιάζει ο εκδότης την υποχρέωση του ως προς τον συμβατικό αριθμό των αντιτύπων που θα εκδοθούν. Όπως ο ίδιος ο εναγόμενος εξέθεσε, παρήγγειλε προς έκδοση συνολικά 5.300 (2500 + 2800) αντίτυπα, δηλαδή 1.300 αντίτυπα περισσότερα από όσα είχαν συμφωνήσει (4000) με την ενάγουσα για την έκδοση και την ανατύπωση του βιβλίου της και για τα οποία είχε εκείνη ενημερωθεί. Από αυτά πωλήθηκαν 3.436 αντίτυπα, 160 αντίτυπα διατέθηκαν δωρεάν από τον εκδότη και την ενάγουσα, όπως συνομολογείται, ήδη δε παραμένουν στον εναγόμενο εκδότη 1034 αντίτυπα που δεν έχουν πωληθεί.

Ο αριθμός των επιπλέον τυπωθέντων αντιτύπων, και εάν γίνει δεκτός ο λόγος για τον οποίο γίνεται, όπως εκθέτει ο εναγόμενος, δεν δικαιολογείται πειστικά για το Δικαστήριο στα πλαίσια της οφειλόμενης εκπλήρωσης της ενοχής σύμφωνα με την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη ούτε αποδεικνύεται ότι πράγματι υπήρξε εκτύπωση αντιτύπων ακατάλληλων προς διάθεση, τα οποία προφανώς δεν μπορεί να δέχθηκε ο εναγόμενος να παραλάβει από το τυπογραφείο, ώστε να συμπεριληφθούν στον αριθμό εκείνων που παρήγγειλε. Εξάλλου, ο συμφωνηθείς μεταξύ των διαδίκων αριθμός των αντιτύπων που θα εκδοθούν αποτελεί και τρόπο ελέγχου από το δημιουργό, κατ'άρθρο 33παρ.5 ν. 2121/1993, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας. Σε κάθε περίπτωση, για όλα αυτά δεν είχε ενημερωθεί προηγουμένως ούτε ενέκρινε εκ των υστέρων η ενάγουσα, η οποία γνώριζε ότι η έκδοση και η ανατύπωση αφορά κατά τη σύμβαση 4000 αντίτυπα συνολικά. Κατά συνέπεια, με την πράξη αυτή ο εναγόμενος προσέβαλε παράνομα και υπαίτια το πνευματικό δικαίωμα της ενάγουσας επί του έργου της και κατά παράβαση των συμφωνηθέντων εξέδωσε αντίτυπα σε μεγαλύτερο αριθμό από εκείνον που είχε κάνει γνωστό στην ενάγουσα και χωρίς την προηγούμενη άδεια ή την έγκριση της, ή έστω ενημέρωση της, σύμφωνα με σχετική συμβατική υποχρέωση του εναγομένου εκδότη και εντός των ορισθέντων χρονικών ορίων. Από τα ίδια αποδεικτικά μέσα δεν αποδείχθηκε ότι ο πρώτος εναγόμενος προέβη σε δύο επιπλέον ανατυπώσεις του βιβλίου της ενάγουσας των 2000 αντιτύπων εκάστη, όπως εκτίθεται στην αγωγή και ότι πώλησε 3.370 αντίτυπα, χωρίς να ενημερώσει την ενάγουσα, επί των οποίων ζητείται και αποζημίωση με την αγωγή. Το βιβλίο της ενάγουσας, ~~στην~~ στην αρχή της έκδοσης του και λόγω της προβολής του είχε σημαντικές πωλήσεις, ^{δύως} με την πάροδο των ετών μειώθηκε σταδιακά το ενδιαφέρον του αγοραστικού κοινού ενόψει και των συνεχών νέων εκδόσεων άλλων συγγραφέων. Εξάλλου, δεν υπήρχε λόγος να προβεί ο εναγόμενος σε νέα ανατυπώση, εφόσον δεν είχε εξαντληθεί ο αριθμός των αντιτύπων της προηγούμενης. Ο ισχυρισμός ότι το εσωτερικό φύλλο των αντιτύπων της πρώτης έκδοσης και της πρώτης ανατύπωσης, που γνώριζε η ενάγουσα, ήταν πράσινου χρώματος, ενώ τα εκδοθέντα αντίτυπα, στις δύο νέες ανατυπώσεις, κατά την ενάγουσα, έχουν εσωτερικό φύλλο χρώματος καφέ και μαύρου, δεν αποτελεί επαρκή απόδειξη. Αντιθέτως, προέκυψε ότι και τα

αρχικώς εκδοθέντα και νόμιμα αντίτυπα είχαν χρώμα είτε πράσινο είτε καφέ στο εσωτερικό φύλλο της πρώτης έκδοσης και μαύρο στο εσωτερικό φύλλο της ανατύπωσης (όπως και τα προσκομιζόμενα αντίτυπα της πρώτης έκδοσης και της πρώτης ανατύπωσης). Σε κάθε περίπτωση, εάν ο εναγόμενος επεδίωκε την απόκρυψη νέων ανατυπώσεων, θα φρόντιζε να διατηρήσει το ίδιο χρώμα, ώστε να μη γίνει αντιληπτός. Τα ανωτέρω ισχύουν ανεξαρτήτως της προηγούμενης άρνησης από τον εναγόμενο του αιτήματος της ενάγουσας για επανέκδοση του βιβλίου της με προσθήκη νέων φωτογραφιών και για επανέκδοση προγενέστερου βιβλίου της με συνεντεύξεις της από το ζωγράφο

Μάλιστα, όπως προεκτέθηκε, ο ίδιος εκδοτικός οίκος εξέδωσε στη συνέχεια και δύο άλλα βιβλία της ενάγουσας. Η ενάγουσα, προς ενίσχυση του ισχυρισμού της για τις δύο αποκρυσβείσεις ανατυπώσεις, αναφέρθηκε, επίσης, σε συνάντησή της με ^{τον} συνεργάτη του εναγομένου,

ο οποίος της είχε εκμυστηρευθεί ότι ο εναγόμενος είχε προβεί σε μία επιπλέον ανατύπωση του βιβλίου της το 2004 αλλά μόνο με κείμενα, όχι με φωτογραφίες, γεγονός που δεν επιβεβαιώθηκε από τις αποδείξεις ούτε προσκομίζεται τέτοια έκδοση του βιβλίου της ενάγουσας, χωρίς φωτογραφίες. Όμως και ο ίδιος ο ^{στην} 1528/2013 ένορκη βεβαίωση του αρνείται ότι ανέφερε στην ενάγουσα οτιδήποτε σχετικό. Η αμοιβή της ενάγουσας, εξάλλου, συμφωνήθηκε επί της τιμής λιανικής πώλησης και όχι επί της χονδρικής πώλησης του βιβλίου και συνεπώς δεν μπορούν να προστεθούν και οι χονδρικές πωλήσεις, που επικαλείται ο πρώτος εναγόμενος, για τη διαπίστωση παραβίασης των πνευματικών δικαιωμάτων της ενάγουσας, όπως επιχειρεί η τελευταία. Κατόπιν αυτών, το αίτημα αποζημίωσης της ενάγουσας στο διπλάσιο της συμβατικής αμοιβής της για την παράνομη πώληση 3370 αντιτύπων είναι απορριπτέο ως αβάσιμο κατ'ουσίαν. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που απέρριψε με την εκκαλούμενη απόφαση την αγωγή ως προς το αίτημα αυτό ως αβάσιμη κατ'ουσίαν αν και με διαφορετική κατά ένα μέρος αιτιολογία, η οποία αντικαθίσταται με την παρούσα (άρθρο 534 ΚΠολΔ), δεν έσφαλε στην εφαρμογή του νόμου και στην εκτίμηση των αποδείξεων που τέθηκαν υπόψη του, τα δε αντίθετα υποστηριζόμενα από την εκκαλούσα με τους ^δδεύτερο, τρίτο και τέταρτο συναφείς λόγους της έφεσης είναι απορριπτέα ως αβάσιμα. Όμως, όσον αφορά τα αναφερόμενα στην αγωγή εκδοθέντα επιπλέον 630

πρώτο
(κατά ένα μέρος),

αντίτυπα, που αποτελούν μέρος των πέραν των 4000 αντιτύπων που εκθέτει και ο πρώτος εναγόμενος ότι εκτυπώθηκαν κατά παραγγελία του και στα πλαίσια της σύμβασης, υφίσταται, όπως προεκτέθηκε, παράνομη και υπαίτια προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας της ενάγουσας εκ μέρους του εναγομένου αυτού. Ως προς αυτή την προσβολή δεν ζητείται στην αγωγή αποζημίωση για πώληση των αντιτύπων αυτών εκ μέρους του εναγομένου ούτε γίνεται επίκληση άλλης περιουσιακής ζημίας της ενάγουσας, όμως η τελευταία υπέστη από την ίδια αδικοπρακτική συμπεριφορά του εναγομένου ηθική βλάβη, για την οποία δικαιούται και ζητεί χρηματική ικανοποίηση. Ενόψει των ειδικών περιστάσεων της αδικοπραξίας που αποδείχθηκαν και ειδικότερα του είδους και της βαρύτητας της προσβολής, του βαθμού του πταίσματος του πρώτου εναγομένου, των συνθηκών τέλεσης της αδικοπραξίας, της έκτασης των συνεπειών αυτής, της οικονομικής κατάστασης και κοινωνικής θέσης των διαδίκων, κρίνεται ότι πρέπει να επιδικασθεί στην ενάγουσα, ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση, για την ηθική βλάβη που υπέστη, το ποσό των 5.000 ευρώ εις βάρος του πρώτου εναγομένου. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την προσβαλλόμενη απόφαση έκρινε ότι, παρά τη διαπιστωθείσα έκδοση 630 αντιτύπων επιπλέον του συμφωνηθέντος αριθμού των 4000 με τη δικαιούχο ενάγουσα, δεν υφίσταται προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και απέρριψε την αγωγή ως αβάσιμη κατ'ουσίαν κατά το μέρος αυτό, έσφαλε στην εφαρμογή του νόμου και στην εκτίμηση των αποδείξεων κατά τον εν μέρει βάσιμο πρώτο λόγο της έφεσης. Πρέπει, κατόπιν αυτών, η κρινόμενη έφεση να γίνει δεκτή ως βάσιμη και κατ'ουσίαν και να εξαφανιστεί η προσβαλλόμενη απόφαση όσον αφορά τον πρώτο εναγόμενο αναγκαίως και κατά τη διάταξη των δικαστικών εξόδων που θα καθορισθούν εξ αρχής ως προς τον εναγόμενο αυτόν (ΑΠ 748/1984 Ελ.Δ/νη 26. 642, ΕφΠατρ 266/2011 ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 114/2010 ΠειρΝομ 2010.290, ΕφΘεσ 238/2010 ΕπισκΕμπΔ 2010. 565, ΕφΠειρ 676/2010 ΕΝαυτΔ 2011.105, ΕφΑθ 4438/2008 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΕφΔωδ 305/2005 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 277/2005 ΔΕΕ 2005. 685). Ακολουθώντας, αφού κρατηθεί η υπόθεση από το Δικαστήριο αυτό (άρθ. 535 παρ. 1 ΚΠολΔ), πρέπει να ερευνηθεί εκ νέου η από 10.11.2008 αγωγή, η οποία είναι ορισμένη, πλην των αιτημάτων που κρίθηκαν αόριστα, όπως προαναφέρθηκε, εφόσον η ενάγουσα εκθέτει ότι είναι φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, την πράξη προσβολής

του δικαιώματος αυτού από τον πρώτο εναγόμενο χωρίς την άδεια της και από υπαιτιότητα του εναγομένου, τα ποσά της αιτούμενης αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης, ενώ η μη αναφορά στην αγωγή του χρόνου τέλεσης των επικαλούμενων πωλήσεων των παράνομων αντιτύπων του βιβλίου δεν καθιστά την αγωγή αόριστη, όπως αβάσιμα υποστηρίζει ο πρώτος εναγόμενος. Πρέπει, επομένως, να γίνει εν μέρει δεκτή η αγωγή ως βάσιμη κατ'ουσίαν και ειδικότερα: 1) να αναγνωρισθεί η ενάγουσα δικαιούχος των πνευματικών δικαιωμάτων επί του έργου της με τον τίτλο «

που εκδόθηκε σε βιβλίο από τον πρώτο εναγόμενο το Δεκέμβριο 1998, 2) να απαγορευθεί στον πρώτο εναγόμενο η περαιτέρω αναπαραγωγή, κυκλοφορία και διάθεση του άνω βιβλίου χωρίς την άδεια της ενάγουσας, πέραν των 1034 αντιτύπων, που κατέχει ο εναγόμενος από την πρώτη έκδοση και ανατύπωση και δικαιούται να διαθέσει, κατά τη σύμβαση, μέχρις εξαντλήσεως των αποθεμάτων του, με απειλή χρηματικής ποινής 900 ευρώ υπέρ της ενάγουσας και προσωπική κράτηση εις βάρος του πρώτου εναγομένου έως ένα (1) μήνα για κάθε παραβίαση της διάταξης αυτής και 3) να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του πρώτου εναγομένου να καταβάλει στην ενάγουσα 5.000 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση, ενώ κατά την κρίση του Δικαστηρίου δεν απαιτείται δημοσίευση της απόφασης και το σχετικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο. Επίσης, πρέπει να επιβληθεί εις βάρος του πρώτου εναγομένου μέρος των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, κατόπιν σχετικού αιτήματος (άρθ. 178 παρ. 1, 183 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό. Αντιθέτως, όσον αφορά την επιδίκαση από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δικαστικής δαπάνης υπέρ της δεύτερης εναγομένης λόγω της νίκης της εις βάρος της ενάγουσας, ο σχετικός ~~λόγος~~ λόγος της έφεσης της ενάγουσας, με τον οποίο παραπονεύεται για το ποσό που επιδικάσθηκε ως υπερβολικό, είναι απορριπτέος, πέραν της αοριστίας του, εφόσον δεν προσδιορίζεται σε τι συνίσταται το υπερβολικό της επιδίκασης, και ως αβάσιμος κατ'ουσίαν, ενόψει και του αιτούμενου από την ενάγουσα αγωγικού ποσού των 131.100 ευρώ εις ολόκληρον από καθένα εναγόμενο. Κατόπιν αυτών, η έφεση πρέπει να απορριφθεί κατά το μέρος που στρέφεται κατά της δεύτερης εναγομένης και να επιβληθεί η δικαστική δαπάνη της ~~εφεσής~~ αυτής εις βάρος της

εγκαταλείπει για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ'αντιμωλία των διαδίκων.

I. Δέχεται τυπικά και απορρίπτει κατ'ουσίαν την έφεση κατά το μέρος που στρέφεται κατά της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «

».

Επιβάλλει εις βάρος της εκκαλούσας τη δικαστική δαπάνη της άνω εφεσίβλητης του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, την οποία προσδιορίζει σε εξακόσια (600) ευρώ.

II. Δέχεται τυπικά και κατ'ουσίαν την έφεση κατά το μέρος που στρέφεται κατά του

Εξαφανίζει την εκκαλουμένη υπ'αριθμ. 2204/2011 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών κατά το μέρος που απέρριψε την αγωγή κατά του εναγομένου αυτού.

Κρατεί και δικάζει την από 10.11.2008 αγωγή κατά το μέρος αυτό.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή,

Αναγνωρίζει την ενάγουσα δικαιούχο πνευματικής ιδιοκτησίας επί του έργου της με τον τίτλο « που εκδόθηκε
σε βιβλίο από τον πρώτο εναγόμενο το Δεκέμβριο 1998.

Απαγορεύει στον πρώτο εναγόμενο την περαιτέρω αναπαραγωγή, κυκλοφορία και διάθεση του άνω βιβλίου χωρίς την άδεια της ενάγουσας, κατά τα αναφερόμενα στο σκεπτικό της παρούσας, με απειλή χρηματικής ποινής 900 ευρώ υπέρ της ενάγουσας και προσωπική κράτηση εις βάρος του πρώτου εναγομένου έως ένα (1) μήνα για κάθε παραβίαση της διάταξης αυτής.

Αναγνωρίζει την υποχρέωση του πρώτου εναγομένου να καταβάλει στην ενάγουσα πέντε χιλιάδες (5.000) ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Επιβάλλει εις βάρος του πρώτου εναγομένου μέρος της δικαστικής δαπάνης της ενάγουσας και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, την οποία προσδιορίζει σε πεντακόσια (500) ευρώ.

Κρίθηκε.....

Η Εισηγήτρια

